

Arrest

nr. 261 908 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. VAN CUTSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Colombiaanse nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit Aguadas (dep. Caldas). Op die plaats groeide u op bij uw ouders, uw twee zussen en uw drie broers. Na het afronden van de middelbare school deed u een jaar militaire dienst en studeerde u drie semesters industriële ingenieurswetenschappen. In 2014 verhuisde u met uw gezin naar Cali (dep. Valle de Cauca), meer bepaald de wijk Flora Industrial. U bleef daar steeds bij uw ouders wonen. In Cali ging u dan

aanvankelijk aan de slag als bewaker en vervolgens als machinebediende vanaf 2016. Verder had u een relatie met een meisje genaamd (...).

In december 2017 raakte u bevriend met ene (...), een Brusselaar die op dat moment op vakantie was in Colombia. Hij stelde u vanaf dan constant voor om later eens bij hem op bezoek te komen in België. Omdat deze gedachte in uw achterhoofd bleef woeden, vroeg u in juni 2018 een internationaal paspoort aan op een moment waarop de prijzen voor de paspoorten interessant waren. In het begin van 2019 begon u dan ook met een concrete reis naar België te plannen zodoende bij (...) op bezoek te komen. U was van plan deze reis te ondernemen eind december 2019.

Uw problemen in Colombia vonden hun aanvang op 11 augustus 2019. Die dag was u tussen 5 uur en half 6 's ochtends onderweg naar de bushalte om te gaan werken, toen er opeens 2 mannen van een motorfiets sprongen en u beroofden van uw horloge en uw portefeuille. Een van hen had een mes vast. Ongeveer een uur later kwam u aan op uw werk en deed u online een aangifte voor diefstal bij de politie. U deed dat omdat de dieven er ook met uw identiteitskaart van door waren en u enkel door aangifte te doen een nieuw exemplaar zou kunnen aanvragen. Twee dagen later kwam de politie aan uw deur om poolshoogte te nemen van uw situatie. U vertelde hen dat u de daders niet aan het gezicht zou kunnen herkennen; de agenten zeiden dat ze uw wijk beter in het oog zouden houden. Op 21 augustus 2019 werd u op hetzelfde uur als voorheen andermaal aangeklampt op straat, ditmaal door één man. Hij zei u dat u moest zwijgen, zo niet, zouden u of uw familie problemen krijgen. U antwoordde hem dat u alleen maar klacht had neergelegd om een nieuwe identiteitskaart te kunnen aanvragen. Eenmaal thuis, spoorde uw familie uw aan om een tweede maal aangifte te doen. Dit deed u effectief op 30 augustus 2019 door zelf langs te gaan bij het kantoor van het parket. Daar werd een proces-verbaal voor u opgemaakt, waarmee u later naar de politie ging voor beschermingsmaatregelen. Deze bestonden eruit dat zij om de 15 dagen aan uw huis zouden patrouilleren. Na anderhalve maand, op 16 oktober 2019, las u in de lokale internetkrant Q'Hubo dat er 4 leden van de bende Los del Terror waren opgepakt. Een tweetal weken later, op 28 oktober 2019, werd u een derde keer onderschept op straat, deze keer door drie mannen. Zij omsingelden u met hun motorfiets en zeiden u dat er 4 mensen van hun groepering opgepakt waren omwille van uw klacht; op dat moment realiseerde u zich dat ze het over diegenen hadden waarover u eerder las in het krantenartikeltje. U antwoordde opnieuw dat u enkel aangifte had gedaan voor uw identiteitskaart, zonder meer. Zij reageerden dat u één week kreeg om Cali te verlaten, zo niet zouden ze u of uw familie om het leven brengen.

Uiteindelijk nam u op 31 oktober 2019 ontslag op uw werk en besloot u, mede onder invloed van uw kompaan (...), om niet eind december 2019 naar België af te reizen, maar reeds op 12 november 2019. Op die datum reisde u met het vliegtuig van Bogotá via Madrid naar Brussel, waar u op 13 november 2019 aankwam. Zes dagen later, op 19 november 2019, wendde u zich tot de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Indien u zou terugkeren naar Colombia vreest u gedood te worden door de bende Los del Terror. U vreest ook voor het leven van uw familie en uw (ex-)vriendin in het geval van een terugkeer.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming diende u de volgende documenten in: een kopie van uw internationaal paspoort, een kopie van uw identiteitskaart (tweede, vernieuwde exemplaar), een kopie van uw online aangifte bij het parket (d.d. 11/08/2019), een kopie van uw fysieke aangifte bij het parket (d.d. 30/08/2019), een kopie van uw beschermingsbevel bij de politie (d.d. 30/08/2019), een online nieuwsartikel uit Q'Hubo omtrent de arrestatie van 4 bendeleden (d.d. 16/10/2019) en, als laatste, een kopie van de reservatie van uw vliegtickets naar België.

Op 29 september 2020 ging het CGVS over tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, een beslissing waartegen u op 2 november 2020 beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Het CGVS besloot vervolgens op 17 november 2020 om deze weigeringsbeslissing in te trekken omwille van het feit dat er bijkomend onderzoek nodig was. Er werd dan ook een tweede persoonlijk onderhoud georganiseerd op 8 maart 2021. Voorgaand beroep werd verworpen door de RvV bij wijze van arrest 247294 d.d. 13 januari 2021.

B. Motivering

Na grondige analyse van uw dossier stelt het CGVS vast dat de door u aangehaalde vluchtmotieven geen uitstaans houden met de Conventie van Genève, die immers voorziet in bescherming van personen die hun land ontvluchten omwille van een gegronde vrees voor vervolging wegens hun ras,

godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of hun politieke overtuiging. U verklaarde dat u wegvluchtte uit Colombia omdat u er werd bedreigd door een criminele bende nadat u klacht tegen hen had neergelegd voor diefstal (CGVS I, p.8-9; CGVS II, p.13-15). **Aangezien deze problematiek van gemeenschappelijke aard blijkt, is er geen band met de criteria van de Vluchtelingenconventie en kan u derhalve niet erkend worden als vluchteling.**

Wat uw nood aan subsidiaire bescherming betreft, kunt u evenmin aannemelijk maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet; dit gezien de verscheidene ongeloofwaardige elementen in uw asielrelaas.

Volgens uw verklaringen zijn uw vermeende problemen in Colombia ontstaan nadat u op 11 augustus 2019 een (online) parketaangifte indiende bij de politie, dit omdat u eerder die dag bestolen was door twee individuen op weg naar uw werk. U verklaart verder dat de groepering waartoe deze personen behoren erachter kwam dat u klacht tegen hen had neergelegd en dat zij u tweemaal hebben onderschept en bedreigd i.e. op 21 augustus 2019 en, na een tweede (fysieke) klacht van uwentwege, op 28 oktober 2019. Tijdens dit laatste incident zouden uw belagers u kenbaar gemaakt hebben dat er omwille van uw aangifte vier leden van hun groepering in de gevangenis terechtgekomen waren (CGVS I, p.8-9; CGVS II, p.13-15).

Een eerste vraag die zich hierbij opdringt is hoe uw belagers hadden ontdekt dat u tweemaal klacht had neergelegd bij het parket. Zelf verklaart u alvast dat u niet begrijpt hoe zij dat konden weten en wanneer het CGVS u deze vraag expliciet stelt, antwoordt u dat u dat niet weet, dat zij misschien gezien hebben dat de politie bij u thuis kwam of dat zij over een informant beschikken (CGVS I, p.8; CGVS II, p.20). Ook op een ander moment wijst u erop dat de politie corrupt is (CGVS I, p.11).

Verder gevraagd of er in uw wijk dikwijls overvallen plaatsvinden zoals de diefstal die u kende, verklaart u dat er in Calima – de wijk waar uw voorgehouden problemen zouden hebben plaatsvonden – regelmatig moorden en huurmoorden worden gepleegd door bendeleden (CGVS II, p.16). U licht hierbij toe dat het beter is om daar niet over te praten en om dat niet te onderzoeken, omdat men zich anders in nesten werkt (CGVS II, p.16).

Dient echter te worden opgemerkt dat deze 'modus operandi' die u beschrijft geenszins strookt met de gang van zaken die u in uw asielrelaas naar voren bracht. U verklaarde namelijk dat uw ene belager op 21 augustus 2019 kenbaar maakte dat hij wist dat u met de politie had gesproken en dat, mocht u nog verdere klachten indienen, men u of uw familie schade zou berokkenen (CGVS II, p.14, 18-19). En hoewel u niet inging op deze eis en 9 dagen later nogmaals klacht neerlegde bij het parket, aldus volledig tegen voorgaande waarschuwing in, blijkt dat u in de twee maanden die daarop volgden geen problemen kende door deze aangifte, laat staan dat er serieuze repercussies volgden. U ging namelijk verder werken zoals gewoonlijk en u kende tot op 28 oktober 2019 vreemd genoeg geen enkele vermeldenswaardige confrontatie meer (CGVS I, p.4; CGVS II, p.7, 19, 20). Nochtans ligt het in de lijn der verwachtingen dat deze bende, die volgens u reeds afwist van uw eerste aangifte, direct op de hoogte zou moeten zijn van uw tweede aangifte, temeer daar u deze laatste klacht persoonlijk bent gaan neerleggen op het kantoor van het parket (CGVS II, p.14). Er kan van uit gegaan worden dat, indien deze bende een informant had bij de ordediensten of indien zij eerder politieagenten hadden gezien aan uw huis, men uw doen of laten (i.e. uw fysieke verplaatsingen en het verdere verloop van uw parketdossier) nauwlettend in de gaten zou houden. Dit moet immers geen titaanenwerk geweest zijn voor hen, aangezien u dagelijks hetzelfde traject naar het werk bleef afleggen waarop u eerder al door hen onderschept werd (CGVS I, p.4; CGVS II, p.7, 19). Dat er, dit alles indachtig, in een periode van twee maanden na uw tweede aangifte gewoon niets gebeurde, is op zijn minst merkwaardig te noemen, waardoor de geloofwaardigheid van het incident op 28 oktober 2019 op zich al in het gedrang komt.

Het eigenlijke verloop van dit laatste, vermeende gebeuren is al even bedenkelijk. Afgaand op uw verklaringen werd u toen door drie mannen met een motorfiets omsingeld en gaven zij u toen te kennen dat er door uw toedoen vier van hun bendeleden gearresteerd en aangeklaagd zijn (CGVS I, p.8-9; CGVS II, p.15). Echter, dat u er op dat moment gewoon van af kwam met nog maar eens een verbale bedreiging en maar liefst één week de tijd kreeg om de stad te verlaten, is hoogst ongeloofwaardig. Men moge immers verwachten dat het na uw twee aangiftes al moet zijn begonnen dagen bij uw belagers dat u geen persoon was die op hun eisen en bedreigingen inging. Door u één week tijd te geven zou u bovendien met gemak nog eens de autoriteiten kunnen inlichten. Dat er na deze aanspreking verder niets gebeurde, kadert dan ook niet in een logisch geheel. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit incident. Zo verklaarde u meermaals dat deze gebeurtenis op

28 oktober 2019 plaatsvond (CGVS I, p.8, 11; CGVS II, p.15, 20). U verklaarde eveneens dat u in de periode volgend op de diefstal bent gaan stemmen voor de regionale verkiezingen (CGVS I, p.10; CGVS II, p.17). Wanneer het CGVS u vroeg hoeveel tijd dat voor de laatste bedreiging gebeurde, antwoordde u "zo'n 1 of 2 weken ervoor, ik herinner me het niet heel goed" (CGVS II, p.17). Uit externe informatie blijkt echter dat de regionale verkiezingen in Colombia (en ook de lokale verkiezingen in Cali) plaatsvonden op 27 oktober 2019 (zie info toegevoegd aan administratief dossier), oftewel één dag voor deze laatste, vermeende bedreiging. Na confrontatie kon u hier geen duidelijke verklaring voor geven, u hield het erop dat u het zich niet goed kan herinneren (CGVS II, p.22). Het is zeer eigenaardig dat u zich wel de exacte datum van deze aanspreking voor de geest kunt halen, maar zich tegelijkertijd niet zou kunnen herinneren dat u de dag daarvoor deelgenomen hebt aan de verkiezingen (die logischerwijze enigszins belangrijk voor u moeten geweest zijn gezien er in Colombia geen stemplicht geldt). Voorgaande sterkt eens te meer het vermoeden dat uw verklaringen niet betrouwbaar zijn.

Dat er omwille van uw aangifte(s) vier bendeleden werden opgepakt en veroordeeld (CGVS I, p.8; CGVS II, p.15), is trouwens een blote bewering die u niet kan staven. U stelt immers zelf dat u niet weet of deze arrestatie iets met uw aangifte te maken heeft, maar dat uw belagers u dat wel zeiden tijdens uw laatste ontmoeting met hen (CGVS II, p.15). Los daarvan verklaarde u dat u in het geval van de overval op 11 augustus 2019 geen uiterlijke kenmerken van uw belagers had herkend, behalve bij de ene persoon een tatoeage op de hand waarover u geen verdere toelichting kunt geven en het feit dat uw andere belager een gekleurde huid had (CGVS I, p.10; CGVS II, p.20). Gevraagd of uw belager op 21 augustus 2019 één van de personen was die u voorheen hadden bestolen, komt u niet verder dan te zeggen "het was dezelfde stem en dezelfde huidskleur" (CGVS I, p.11). Bovendien blijkt uit de aangiftes die u indiende dat u ten overstaan van het parket geen namen van personen of nummerplaten vermeld heeft, waardoor de vraag rijst hoe de politie op basis van uw klachten enig concreet aanknopingspunt had om bendeleden op te pakken (zie aangiftes en vertalingen toegevoegd aan administratief dossier). Wat uw neergelegde documenten betreft, moet worden aangestipt dat het krantenartikel over Los del Terror nergens uw naam vermeldt en dat u er geen eensluidende verklaringen over aflegde (zie artikel en vertaling toegevoegd aan administratief dossier). Zo verklaarde u dat u vóór uw laatste confrontatie met uw belagers nog nooit gehoord had van de naam Los del Terror (CGVS II, p.16), dit terwijl u eerder aangaf dat u deze naam al was tegengekomen in een lokale krant op 16 oktober 2019 (CGVS I, p.8). Los van voorgaande inconsistentie legde u ook geen enkel politieel of parketdocument voor waaruit blijkt dat er omwille van uw aangiftes personen werden opgepakt, noch blijkt uit uw verklaringen of de door u neergelegde stukken dat u bijvoorbeeld ooit opgeroepen werd om te gaan getuigen in een gerechtelijk proces, ondanks het gegeven dat er volgens uw belagers bendeleden werden veroordeeld (CGVS I, p.8; CGVS II, p.15).

Tevens opmerkelijk is dat u er steeds voor koos om zich verder met de bus naar het werk te begeven, dit ondanks het feit dat u net op de route naar uw werk (i.e. aan de bushalte) bestolen was en daar reeds het slachtoffer zou zijn geweest van bedreigingen op 21 augustus 2019 (CGVS II, p.6, 13-15). Enkel dat traject was mogelijk, zo verklaart u (CGVS II, p.19). Nochtans kan worden verwacht dat iemand die op dat traject naar het werk bedreigd werd, diezelfde verplaatsing te allen koste zou vermijden, temeer daar u toen al een tweede maal klacht tegen hen had ingediend ondanks de eis vanwege de bende om dat niet meer te doen. Door dagelijks hetzelfde traject te blijven afleggen, zeker na 21 augustus 2019, creëerde u met andere woorden de perfecte gelegenheid voor de bende om u opnieuw te treffen. Dergelijk roekeloos gedrag staat haaks op uw beweerde vrees voor de bende en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw problemen met hen. Uw verklaring als zou u na voorgaande bedreiging uw normale leven niet hebben kunnen verder zetten en u zelfs niet de moed zou hebben gehad om aan sport te doen (CGVS II, p.14), moet dan ook met een stevige korrel zout worden genomen. Dat u ervoor opteerde om verder te gaan werken omdat u daar bepaalde verantwoordelijkheden had (CGVS II, p.15) doet geen afbreuk aan het voorgaande, aangezien deze verantwoordelijkheden niet opwegen tegenover de vrees die u stelt te hebben t.o.v. de bende en u uiteindelijk dan toch ontslag nam na een gelijkaardige, louter verbale aanspreking (CGVS II, p.7). Dat u dit niet eerder deed, is dan ook bijzonder merkwaardig. Daarnaast werd na uw persoonlijk onderhoud vastgesteld dat u ook over de datum van uw ontslag geen eensluidende verklaringen weet af te leggen. Hoewel u aanvankelijk tijdens uw tweede CGVS-gehoor aangaf dat u na 28 oktober 2019 uw werkgever ter kennis had gebracht dat u niet meer ging komen werken, verklaarde u in uw vrije relaas vreemd genoeg dat u zich tot aan uw vertrek op 12 november 2019 verder naar het werk bleef verplaatsen (CGVS II, p.7, 15), waardoor voorgaande vaststelling, omtrent uw verplaatsingen naar het werk, nog meer in het oog springt.

Niet alleen uw keuze om te blijven werken, maar ook uw verblijf op uw gewoonlijke adres roept vragen op. U verklaarde namelijk dat uw belagers u tijdens uw laatste ontmoeting met hen kenbaar hadden gemaakt dat u één week had om uit de stad te vertrekken en dat zij wisten waar u woonde (CGVS I, p.8-9; CGVS II, p.13-15). Met dit in het achterhoofd is het onbegrijpelijk dat u na deze laatste, vermeende bedreiging geen poging ondernam om zich eerstdaags elders te vestigen en zichzelf onmiddellijk in veiligheid te stellen. Dergelijke, laconieke houding doet nogmaals afbreuk aan de vrees die u stelt te hebben t.o.v. de bende in kwestie. U gaf immers aan dat die zo'n 30 à 40 leden telt en dat het overdreven zou zijn om te zeggen dat die over heel Colombia controle zou hebben (CGVS I, p.12; CGVS II, p.23). Bovendien had u reeds in het verleden op andere plaatsen in Colombia gewoond in het kader van uw militaire dienstplicht en bent u opgegroeid in Aguadas (dep. Caldas), aanzienlijk ver weg van Cali op het platteland (CGVS I, p.3-5), aldus tal van mogelijkheden om elders in het land een veilig onderkomen te zoeken. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u al van vóór uw vermeende problemen over een internationaal paspoort beschikte om uw vriend (...) in België te komen bezoeken en blijkt zelfs uit uw verklaringen dat hij aangedrongen heeft om uw reis te vervroegen en dat hij een deel van uw reis betaald zou hebben (CGVS I, p.7; CGVS II, p.11-13). Ook stond u er financieel gezien niet slecht voor (CGVS I, p.4). Dat u er desondanks zelf voor koos om pas op 12 november 2019 en niet vroeger het land te verlaten, is op zich al opvallend, dat u gedurende die twee weken ook nog eens op uw gebruikelijke adres bleef vertoeven ondanks de boodschap van uw belagers, is al helemaal frappant.

Hierbij kan worden toegevoegd dat u in die periode vreemd genoeg geen enkele noemenswaardige problemen meer ondervond met voorgaande bende, hoewel u niet één maar wel nog twee weken in Cali gebleven bent en zij u duidelijk hadden meegedeeld dat zij uw woonplaats kenden (CGVS I, p.11; CGVS II, p.21). U sloeg met andere woorden een zoveelste maal de eis van uw belagers in de wind. Dat er ondanks dit alles geen represailles volgden, valt opnieuw moeilijk te begrijpen en past niet in het profiel dat u deze bende toeschrijft. Daarenboven bleven uw ouders op uw voormalige adres in Cali wonen tot zij in januari 2020 naar Aguadas verhuisden (CGVS II, p.5, 9). Zij stellen het goed en hebben geen noemenswaardige problemen meer gekend, hoewel u zoals eerder vermeld niet inging op de eisen van de bende, zij ook bedreigingen t.o.v. uw familie zouden hebben geuit en u ook een vrees inroept in hoofde van uw familieleden (CGVS II, p.5, 9, 15; CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Dit wijst er eens te meer op dat u thans door niemand wordt gezocht in Colombia en doet nogmaals afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw naar voren geschoven problemen met de bende Los del Terror.

Het CGVS stelt verder vast dat u op uw initiële interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook aangaf een vrees te koesteren in hoofde van uw toenmalige vriendin, (...) (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8; DVZ-verklaring, vraag 15b). U verklaarde dat jullie uit elkaar gingen nadat u in België was aangekomen (CGVS II, p.7). Zij reisde niet met u mee omdat u op dat moment alleen wilde reizen en omdat zij in Colombia haar studies en alles heeft, zo verklaarde u (CGVS II, p.8). Gevraagd of uw ex-vriendin enigszins op de hoogte is van uw vermeende problemen in Colombia, verklaarde u dat u haar daarover pas inlichtte toen u reeds in België was (CGVS II, p.8), hetgeen toch wel mag verbazen. Immers, indien jullie nog samen waren op het moment van uw eerste interview bij de DVZ en u daar verklaarde dat ook voor haar fysieke integriteit moest worden gevreesd (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8), is het maar twijfelachtig dat u haar niet zou hebben geïnformeerd over wat er u allemaal zou zijn overkomen in Colombia. Het is niet onredelijk te stellen dat u dat al van in het begin doet, zodoende dat zij zich ook zou kunnen behoeden voor mogelijke gevolgen. Dat u haar tijdens het verloop van uw vermeende problemen in Colombia in het ongewisse zou laten, kan dan ook niet overtuigen en doet de wenkbrauwen fronsen.

Omwille van voorgaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u tweemaal bedreigd geweest zijn door de bende Los del Terror.

De vaststelling dat u de bedreigingen niet aannemelijk maakt, doet eveneens twifelen aan de diefstal waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Een aantal elementen in uw verklaringen en uw administratief dossier lijken dit te bevestigen. Zo verklaarde u verschillende keren dat u op 11 augustus 2019 bestolen werd en dat u diezelfde dag een online aangifte voor diefstal indiende bij het parket (CGVS I, p.8, 13-14, 18). Echter, wanneer er u gevraagd werd op welke datum u die betreffende aangifte deed, gaf u aan dat dat op 12 augustus 2019 gebeurde (CGVS II, p.13), oftewel één dag na de diefstal. Het is opmerkelijk dat u wel exacte data kunt opgeven, maar tegelijkertijd niet consistent kunt aangeven of u de dag van de feiten aangifte deed, dan wel 's anderendaags. Daarnaast lijkt het ook twijfelachtig dat u zou zijn bestolen op weg naar uw werk op 11 augustus 2019, aangezien dit een zondag betrof. U beweerde immers dat u in de weekends thuis was en door de wijk passeerde (CGVS

II, p.6), waardoor kan worden afgevraagd hoe u dan het slachtoffer kan worden van een diefstal op weg naar uw werk als u op zondag niet ging werken. Dat u dan pas op een later moment verklaart dat u “van maandag tot zaterdag werkte, en gewoonlijk ook zelfs zondagen”, komt dan ook gekunsteld over (CGVS II, p.6). In verband met deze vermeende overval stelde u voorts dat uw identiteitskaart toen gestolen werd en dat u voornamelijk aangifte deed om een nieuwe te kunnen aanvragen (CGVS I, p.8; CGVS II, p.14). U verklaarde eveneens dat u voor deze diefstal nooit een kopie had genomen van dat voormalige exemplaar (CGVS II, p.17). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat uw advocaat in het kader van uw (eerste) verzoekschrift opeens op de proppen komt met een kopie van die oorspronkelijke identiteitskaart (zie eerste verzoekschrift p.4 en bijlage n°4). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u een kopie terugvond in uw mailbox van 2016 en dat u voorheen de vraag niet begrepen had omdat u dacht dat er een papieren kopie bedoeld werd (CGVS II, p.22-23). Dit kan echter niet overtuigen gezien u zelf het woord “kopie” in de mond neemt om te verwijzen naar uw (elektronische) mailbox én gezien deze identiteitskaart, zoals eerder aangegeven, belangrijk voor u moet zijn geweest in het kader van de verkiezingen. U zou per slot van rekening aangifte gedaan hebben zodoende een nieuw exemplaar te kunnen bemachtigen. Derhalve zou u zeer goed moeten weten of u al dan niet over een kopie van die identiteitskaart beschikt, hetzij op papier, hetzij elektronisch.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uw paspoort en tweede, vernieuwde identiteitskaart staven louter uw herkomst, nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn elementen die niet ter zake doen in onderhavige beslissing. Hetzelfde kan worden gezegd over de kopie van de reservatie van uw vliegtickets. Over de kopieën van uw klachten bij het Colombiaanse ordediensten, alsook het beschermingsbevel bij de politie, moet worden opgemerkt dat zij evenmin een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, gezien zij louter een weergave vormen van de verklaringen die u aldaar aflegde en gezien het feit dat eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Het nieuwsartikel omtrent de arrestatie van 4 bendeleden vermog louter aan te tonen dat deze personen effectief zijn opgepakt door de politie. Het vormt echter geen enkel begin van bewijs voor de door u verklaarde problemen met een criminele bende in Cali, noch voor uw verklaring als zou deze arrestatie mogelijks verband houden met uw vermeende problemen. Overigens wordt uw naam nergens in dat artikel vermeld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia” van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviseerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van

dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U vroeg een kopie aan van de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud van 27 augustus 2020. Deze werd u ter kennis gebracht op 1 september 2020. U voert in wezen aan dat de notities van uw persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van uw verklaringen afgelegd op de zetel van het CGVS en dat er bepaalde van uw verklaringen verkeerd of onvolledig vertaald zouden zijn door de aanwezige tolk.

Zo verduidelijkt u vooreerst dat u tijdens de uitoefening van uw werkzaamheden ook gebruik diende te maken van een computer, dat u verklaard heeft dat u een ongeluk heeft gehad met de moto; dat u, behalve met uw familie nog contact heeft met uw ex-vriendin waarmee u geen officiële relatie meer heeft, dat de woordenwisseling op 11 augustus plaatsvond toen u onderweg was naar de bushalte, dat de politie 2 dagen na uw aangifte naar uw huis is gekomen, dat u op 28 oktober 2019 vernomen had dat uw overvallers behoorden tot de bende Los del Terror en dat leden van deze bende op 16 oktober 2019 waren opgepakt ingevolge de klacht die u had neergelegd, en dat u uit angst 9 dagen gewacht heeft alvorens naar het parket te stappen. Dient evenwel vastgesteld te worden dat dit ook zo genoteerd werd in de notities van uw persoonlijk onderhoud (CGVS I, p.3, 4, 6, 8, 11), zodat niet kan worden ingezien op welke wijze uw verklaringen verkeerd vertaald dan wel verkeerd genoteerd zouden zijn.

Waar u toelicht dat u verklaard heeft dat er niet in alle wijken bendes actief zijn, dat men geen problemen heeft met de bendes actief in de eigen buurt, maar wel bedreigd zal worden door andere bendes indien men zijn eigen buurt verlaat, dient opgemerkt te worden dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u dat inderdaad verklaard heeft, doch niet op het moment dat u aanhaalt, maar op een later tijdstip tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS I, p.12). Aldus dient andermaal vastgesteld te worden dat uw opmerking niet van dien aard is om aan te tonen dat uw verklaringen verkeerd of onvolledig genoteerd of vertaald zouden zijn.

Dient voorts vastgesteld te worden dat er nergens in de notities van het persoonlijk onderhoud gesteld wordt dat u reeds op 16 oktober 2019, bij het lezen van het een krantenartikel, zou verklaard hebben dat u op dat ogenblik beseftte dat u door de bende Los del Terror bedreigd werd.

Daar waar u aangeeft dat u nooit zou verklaard hebben dat "alle mensen tot de bende Los del Terror behoren", dient vastgesteld te worden dat dit ook niet op die wijze genoteerd werd in de notities van uw persoonlijk onderhoud en dat u uw opmerking hoogstwaarschijnlijk, omdat u voor het formuleren van uw opmerkingen gebruik gemaakt heeft van de automatische vertaalmachine Google Translate (zie uw melding hiervan onderaan het document met opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud), baseert op een foutieve en onbetrouwbare (her)vertaling van de Nederlandstalige weergave van uw verklaringen.

U geeft voorts aan dat uw antwoord op de vraag of er mogelijks wel degelijk meer gepatrouilleerd werd in uw wijk, niet wordt weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud. Dient evenwel vastgesteld te worden dat de toelichting die u geeft, met name dat de politie nooit is langs geweest, wel degelijk genoteerd werd in uw notities, doch als antwoord op de vraag die vooraf aan u gesteld werd, zijnde "Zijn ze dan effectief komen patrouilleren in de wijk?" (CGVS I, p. 11).

Daar waar u opmerkt dat uw advocate er tijdens het onderhoud op gewezen heeft dat de vertaling niet correct of volledig was, dient aangestipt te worden dat uw advocate dit inderdaad opwierp, maar meteen ook duidelijk verklaarde dat zij zelf géén Spaans spreekt. Vervolgens wees zij erop dat er iets gebeurd was op 11 oktober, waarmee uw advocate suggereerde dat een deel van uw verklaringen niet zou vertaald zijn. Echter, nergens uit uw verklaringen afgelegd op de DVZ of op de zetel van het CGVS blijkt dat u melding maakte van een incident op 11 oktober en ook nu stelt u niet dat er die dag iets zou gebeurd zijn. Aldus dient besloten te worden dat de opmerking van uw advocate, die overigens tot tweemaal toe stelt het Spaans niet te beheersen (CGVS I, p.11, 13), feitelijke grondslag mist.

Waar u aangeeft dat u niet weet hoe de bandieten wisten dat u een klacht heeft ingediend, vult u eigenlijk de door u gegeven verklaringen verder aan, doch toont u andermaal niet aan dat het antwoord dat u toen formuleerde verkeerd of onvolledig zou vertaald of genoteerd zijn.

Waar u toelicht waarom u vergelding vreest voor de klacht die u heeft ingediend, en dat mensen in de buurt niet weten hoe bendes te werk gaan, wordt vastgesteld dat de door u geformuleerde opmerkingen inhoudelijk overeenstemmen met, dan wel een herhaling vormen van uw verklaringen afgelegd op het CGVS. U hanteert nu gewoon een andere formulering. Aldus toont u niet aan dat wat u verklaard heeft verkeerd of onvolledig vertaald of genoteerd werd.

Waar tot slot door uw advocate andermaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd opgeworpen dat uw verklaringen niet correct vertaald werden door de aanwezige tolk, kan nogmaals opgemerkt worden dat uw advocate duidelijk stelde dat ze géén Spaans spreekt. Dat u op een bepaald ogenblik 'moto' gezegd heeft doch dat dit vertaald werd door auto, betreft overigens een inconsistentie van uwentwege waarvan u de kans heeft gekregen om deze recht te zetten. U werd namelijk nog vóór de opmerkingen van uw advocate op het einde geconfronteerd met het feit dat u verklaard had dat de daders uit een auto stapten, waarbij u uzelf corrigeerde en verklaarde dat zij niet uit een auto, maar wel van een motorfiets stapten (CGVS I, p. 10). Aangaande de vraag of de term casco nu vertaald werd als 'helm' dan wel als 'masker', dient vastgesteld te worden dat dit vrij – en eveneens correct – vertaald werd als 'afgeschermd', dit omdat uit uw verklaringen duidelijk naar voren kwam dat u het gezicht van de daders niet kon herkennen omdat deze afgeschermd waren (CGVS I, p.8).

De overige opmerkingen die met betrekking tot de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt gemaakt, zijn zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld of om een ander licht te werpen op de beoordeling door het CGVS van uw verzoek om internationale bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker een beoordelingsfout aan en de schending van artikelen 48/3, 48/4 en volgende van de Vreemdelingenwet, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève; de motiveringsplicht meer bepaald artikelen 2 en 3 van de “*uitdrukkelijke motiveringswet*”; en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Volgens uw verklaringen zijn uw vermeende problemen in Colombia ontstaan nadat u op 11 augustus 2019 een (online) parketaangifte indiende bij de politie, dit omdat u eerder die dag bestolen was door twee individuen op weg naar uw werk. U verklaart verder dat de groepering waartoe deze personen behoren erachter kwam dat u klacht tegen hen had neergelegd en dat zij u tweemaal hebben onderschept en bedreigd i.e. op 21 augustus 2019 en, na een tweede (fysieke) klacht van uwentwege, op 28 oktober 2019. Tijdens dit laatste incident zouden uw belagers u kenbaar gemaakt hebben dat er

omwille van uw aangifte vier leden van hun groepering in de gevangenis terechtgekomen waren (CGVS I, p.8-9; CGVS II, p.13-15).

Een eerste vraag die zich hierbij opdringt is hoe uw belagers hadden ontdekt dat u tweemaal klacht had neergelegd bij het parket. Zelf verklaart u alvast dat u niet begrijpt hoe zij dat konden weten en wanneer het CGVS u deze vraag expliciet stelt, antwoordt u dat u dat niet weet, dat zij misschien gezien hebben dat de politie bij u thuis kwam of dat zij over een informant beschikken (CGVS I, p.8; CGVS II, p.20). Ook op een ander moment wijst u erop dat de politie corrupt is (CGVS I, p.11).

Verder gevraagd of er in uw wijk dikwijls overvallen plaatsvinden zoals de diefstal die u kende, verklaart u dat er in Calima – de wijk waar uw voorgehouden problemen zouden hebben plaatsvonden – regelmatig moorden en huurmoorden worden gepleegd door bendeleden (CGVS II, p.16). U licht hierbij toe dat het beter is om daar niet over te praten en om dat niet te onderzoeken, omdat men zich anders in nesten werkt (CGVS II, p.16).

Dient echter te worden opgemerkt dat deze ‘modus operandi’ die u beschrijft geenszins strookt met de gang van zaken die u in uw asielrelaas naar voren bracht. U verklaarde namelijk dat uw ene belager op 21 augustus 2019 kenbaar maakte dat hij wist dat u met de politie had gesproken en dat, mocht u nog verdere klachten indienen, men u of uw familie schade zou berokkenen (CGVS II, p.14, 18-19). En hoewel u niet inging op deze eis en 9 dagen later nogmaals klacht neerlegde bij het parket, aldus volledig tegen voorgaande waarschuwing in, blijkt dat u in de twee maanden die daarop volgden geen problemen kende door deze aangifte, laat staan dat er serieuze repercussies volgden. U ging namelijk verder werken zoals gewoonlijk en u kende tot op 28 oktober 2019 vreemd genoeg geen enkele vermeldenswaardige confrontatie meer (CGVS I, p.4; CGVS II, p.7, 19, 20). Nochtans ligt het in de lijn der verwachtingen dat deze bende, die volgens u reeds afwist van uw eerste aangifte, direct op de hoogte zou moeten zijn van uw tweede aangifte, temeer daar u deze laatste klacht persoonlijk bent gaan neerleggen op het kantoor van het parket (CGVS II, p.14). Er kan van uit gegaan worden dat, indien deze bende een informant had bij de ordediensten of indien zij eerder politieagenten hadden gezien aan uw huis, men uw doen of laten (i.e. uw fysieke verplaatsingen en het verdere verloop van uw parketdossier) nauwlettend in de gaten zou houden. Dit moet immers geen titanenwerk geweest zijn voor hen, aangezien u dagelijks hetzelfde traject naar het werk bleef afleggen waarop u eerder al door hen onderschept werd (CGVS I, p.4; CGVS II, p.7, 19). Dat er, dit alles indachtig, in een periode van twee maanden na uw tweede aangifte gewoon niets gebeurde, is op zijn minst merkwaardig te noemen, waardoor de geloofwaardigheid van het incident op 28 oktober 2019 op zich al in het gedrang komt.

Het eigenlijke verloop van dit laatste, vermeende gebeuren is al even bedenkelijk. Afgaand op uw verklaringen werd u toen door drie mannen met een motorfiets omsingeld en gaven zij u toen te kennen dat er door uw toedoen vier van hun bendeleden gearresteerd en aangeklaagd zijn (CGVS I, p.8-9; CGVS II, p.15). Echter, dat u er op dat moment gewoon van af kwam met nog maar eens een verbale bedreiging en maar liefst één week de tijd kreeg om de stad te verlaten, is hoogst ongeloofwaardig. Men moge immers verwachten dat het na uw twee aangiftes al moet zijn begonnen dagen bij uw belagers dat u geen persoon was die op hun eisen en bedreigingen inging. Door u één week tijd te geven zou u bovendien met gemak nog eens de autoriteiten kunnen inlichten. Dat er na deze aanspreking verder niets gebeurde, kadert dan ook niet in een logisch geheel. Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over dit incident. Zo verklaarde u meermaals dat deze gebeurtenis op 28 oktober 2019 plaatsvond (CGVS I, p.8, 11; CGVS II, p.15, 20). U verklaarde eveneens dat u in de periode volgend op de diefstal bent gaan stemmen voor de regionale verkiezingen (CGVS I, p.10; CGVS II, p.17). Wanneer het CGVS u vroeg hoeveel tijd dat voor de laatste bedreiging gebeurde, antwoordde u "zo'n 1 of 2 weken ervoor, ik herinner me het niet heel goed" (CGVS II, p.17). Uit externe informatie blijkt echter dat de regionale verkiezingen in Colombia (en ook de lokale verkiezingen in Cali) plaatsvonden op 27 oktober 2019 (zie info toegevoegd aan administratief dossier), oftewel één dag voor deze laatste, vermeende bedreiging. Na confrontatie kon u hier geen duidelijke verklaring voor geven, u hield het erop dat u het zich niet goed kan herinneren (CGVS II, p.22). Het is zeer eigenaardig dat u zich wel de exacte datum van deze aanspreking voor de geest kunt halen, maar zich tegelijkertijd niet zou kunnen herinneren dat u de dag daarvoor deelgenomen hebt aan de verkiezingen (die logischerwijze enigszins belangrijk voor u moeten geweest zijn gezien er in Colombia geen stemplicht geldt). Voorgaande sterkt eens te meer het vermoeden dat uw verklaringen niet betrouwbaar zijn.

Dat er omwille van uw aangifte(s) vier bendeleden werden opgepakt en veroordeeld (CGVS I, p.8; CGVS II, p.15), is trouwens een blote bewering die u niet kan staven. U stelt immers zelf dat u niet weet of deze arrestatie iets met uw aangifte te maken heeft, maar dat uw belagers u dat wel zeiden tijdens uw

laatste ontmoeting met hen (CGVS II, p.15). Los daarvan verklaarde u dat u in het geval van de overval op 11 augustus 2019 geen uiterlijke kenmerken van uw belagers had herkend, behalve bij de ene persoon een tatoeage op de hand waarover u geen verdere toelichting kunt geven en het feit dat uw andere belager een gekleurde huid had (CGVS I, p.10; CGVS II, p.20). Gevraagd of uw belager op 21 augustus 2019 één van de personen was die u voorheen hadden bestolen, komt u niet verder dan te zeggen "het was dezelfde stem en dezelfde huidskleur" (CGVS I, p.11). Bovendien blijkt uit de aangiftes die u indiende dat u ten overstaan van het parket geen namen van personen of nummerplaten vermeld heeft, waardoor de vraag rijst hoe de politie op basis van uw klachten enig concreet aanknopingspunt had om bendeleden op te pakken (zie aangiftes en vertalingen toegevoegd aan administratief dossier). Wat uw neergelegde documenten betreft, moet worden aangestipt dat het krantenartikel over Los del Terror nergens uw naam vermeldt en dat u er geen eensluidende verklaringen over aflegde (zie artikel en vertaling toegevoegd aan administratief dossier). Zo verklaarde u dat u vóór uw laatste confrontatie met uw belagers nog nooit gehoord had van de naam Los del Terror (CGVS II, p.16), dit terwijl u eerder aangaf dat u deze naam al was tegengekomen in een lokale krant op 16 oktober 2019 (CGVS I, p.8). Los van voorgaande inconsistentie legde u ook geen enkel politieel of parketdocument voor waaruit blijkt dat er omwille van uw aangiftes personen werden opgepakt, noch blijkt uit uw verklaringen of de door u neergelegde stukken dat u bijvoorbeeld ooit opgeroepen werd om te gaan getuigen in een gerechtelijk proces, ondanks het gegeven dat er volgens uw belagers bendeleden werden veroordeeld (CGVS I, p.8; CGVS II, p.15).

Tevens opmerkelijk is dat u er steeds voor koos om zich verder met de bus naar het werk te begeven, dit ondanks het feit dat u net op de route naar uw werk (i.e. aan de bushalte) bestolen was en daar reeds het slachtoffer zou zijn geweest van bedreigingen op 21 augustus 2019 (CGVS II, p.6, 13-15). Enkel dat traject was mogelijk, zo verklaart u (CGVS II, p.19). Nochtans kan worden verwacht dat iemand die op dat traject naar het werk bedreigd werd, diezelfde verplaatsing te allen koste zou vermijden, temeer daar u toen al een tweede maal klacht tegen hen had ingediend ondanks de eis vanwege de bende om dat niet meer te doen. Door dagelijks hetzelfde traject te blijven afleggen, zeker na 21 augustus 2019, creëerde u met andere woorden de perfecte gelegenheid voor de bende om u opnieuw te treffen. Dergelijk roekeloos gedrag staat haaks op uw beweerde vrees voor de bende en ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw problemen met hen. Uw verklaring als zou u na voorgaande bedreiging uw normale leven niet hebben kunnen verder zetten en u zelfs niet de moed zou hebben gehad om aan sport te doen (CGVS II, p.14), moet dan ook met een stevige korrel zout worden genomen. Dat u ervoor opteerde om verder te gaan werken omdat u daar bepaalde verantwoordelijkheden had (CGVS II, p.15) doet geen afbreuk aan het voorgaande, aangezien deze verantwoordelijkheden niet opwegen tegenover de vrees die u stelt te hebben t.o.v. de bende en u uiteindelijk dan toch ontslag nam na een gelijkaardige, louter verbale aanspreking (CGVS II, p.7). Dat u dit niet eerder deed, is dan ook bijzonder merkwaardig. Daarnaast werd na uw persoonlijk onderhoud vastgesteld dat u ook over de datum van uw ontslag geen eensluidende verklaringen weet af te leggen. Hoewel u aanvankelijk tijdens uw tweede CGVS-gehoor aangaf dat u na 28 oktober 2019 uw werkgever ter kennis had gebracht dat u niet meer ging komen werken, verklaarde u in uw vrije relaas vreemd genoeg dat u zich tot aan uw vertrek op 12 november 2019 verder naar het werk bleef verplaatsen (CGVS II, p.7, 15), waardoor voorgaande vaststelling, omtrent uw verplaatsingen naar het werk, nog meer in het oog springt.

Niet alleen uw keuze om te blijven werken, maar ook uw verblijf op uw gewoonlijke adres roept vragen op. U verklaarde namelijk dat uw belagers u tijdens uw laatste ontmoeting met hen kenbaar hadden gemaakt dat u één week had om uit de stad te vertrekken en dat zij wisten waar u woonde (CGVS I, p.8-9; CGVS II, p.13-15). Met dit in het achterhoofd is het onbegrijpelijk dat u na deze laatste, vermeende bedreiging geen poging ondernam om zich eerstdaags elders te vestigen en zichzelf onmiddellijk in veiligheid te stellen. Dergelijke, laconieke houding doet nogmaals afbreuk aan de vrees die u stelt te hebben t.o.v. de bende in kwestie. U gaf immers aan dat die zo'n 30 à 40 leden telt en dat het overdreven zou zijn om te zeggen dat die over heel Colombia controle zou hebben (CGVS I, p.12; CGVS II, p.23). Bovendien had u reeds in het verleden op andere plaatsen in Colombia gewoond in het kader van uw militaire dienstplicht en bent u opgegroeid in Aguadas (dep. Caldas), aanzienlijk ver weg van Cali op het platteland (CGVS I, p.3-5), aldus tal van mogelijkheden om elders in het land een veilig onderkomen te zoeken. Daarenboven moet worden opgemerkt dat u al van vóór uw vermeende problemen over een internationaal paspoort beschikte om uw vriend (...) in België te komen bezoeken en blijkt zelfs uit uw verklaringen dat hij aangedrongen heeft om uw reis te vervroegen en dat hij een deel van uw reis betaald zou hebben (CGVS I, p.7; CGVS II, p.11-13). Ook stond u er financieel gezien niet slecht voor (CGVS I, p.4). Dat u er desondanks zelf voor koos om pas op 12 november 2019 en niet

vroeger het land te verlaten, is op zich al opvallend, dat u gedurende die twee weken ook nog eens op uw gebruikelijke adres bleef vertoeven ondanks de boodschap van uw belagers, is al helemaal frappant.

Hierbij kan worden toegevoegd dat u in die periode vreemd genoeg geen enkele noemenswaardige problemen meer ondervonden heeft met voorgaande bende, hoewel u niet één maar wel nog twee weken in Cali gebleven bent en zij u duidelijk hadden meegedeeld dat zij uw woonplaats kenden (CGVS I, p.11; CGVS II, p.21). U sloeg met andere woorden een zoveelste maal de eis van uw belagers in de wind. Dat er ondanks dit alles geen represailles volgden, valt opnieuw moeilijk te begrijpen en past niet in het profiel dat u deze bende toeschrijft. Daarenboven bleven uw ouders op uw voormalige adres in Cali wonen tot zij in januari 2020 naar Aguadas verhuisden (CGVS II, p.5, 9). Zij stellen het goed en hebben geen noemenswaardige problemen meer gekend, hoewel u zoals eerder vermeld niet inging op de eisen van de bende, zij ook bedreigingen t.o.v. uw familie zouden hebben geuit en u ook een vrees inroept in hoofde van uw familieleden (CGVS II, p.5, 9, 15; CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8). Dit wijst er eens te meer op dat u thans door niemand wordt gezocht in Colombia en doet nogmaals afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw naar voren geschoven problemen met de bende Los del Terror.

Het CGVS stelt verder vast dat u op uw initiële interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken ook aangaf een vrees te koesteren in hoofde van uw toenmalige vriendin, (...) (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8; DVZ-verklaring, vraag 15b). U verklaarde dat jullie uit elkaar gingen nadat u in België was aangekomen (CGVS II, p.7). Zij reisde niet met u mee omdat u op dat moment alleen wilde reizen en omdat zij in Colombia haar studies en alles heeft, zo verklaarde u (CGVS II, p.8). Gevraagd of uw ex-vriendin enigszins op de hoogte is van uw vermeende problemen in Colombia, verklaarde u dat u haar daarover pas inlichtte toen u reeds in België was (CGVS II, p.8), hetgeen toch wel mag verbazen. Immers, indien jullie nog samen waren op het moment van uw eerste interview bij de DVZ en u daar verklaarde dat ook voor haar fysieke integriteit moest worden gevreesd (CGVS-verklaring, ingevuld op de DVZ, vraag 3.8), is het maar twijfelachtig dat u haar niet zou hebben geïnformeerd over wat er u allemaal zou zijn overkomen in Colombia. Het is niet onredelijk te stellen dat u dat al van in het begin doet, zodoende dat zij zich ook zou kunnen behoeden voor mogelijke gevolgen. Dat u haar tijdens het verloop van uw vermeende problemen in Colombia in het ongewisse zou laten, kan dan ook niet overtuigen en doet de wenkbrauwen fronsen.

Omwille van voorgaande opmerkingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u tweemaal bedreigd geweest zijn door de bende Los del Terror.

De vaststelling dat u de bedreigingen niet aannemelijk maakt, doet eveneens twijfelen aan de diefstal waarvan u het slachtoffer zou zijn geweest. Een aantal elementen in uw verklaringen en uw administratief dossier lijken dit te bevestigen. Zo verklaarde u verschillende keren dat u op 11 augustus 2019 bestolen werd en dat u diezelfde dag een online aangifte voor diefstal indiende bij het parket (CGVS I, p.8, 13-14, 18). Echter, wanneer er u gevraagd werd op welke datum u die betreffende aangifte deed, gaf u aan dat dat op 12 augustus 2019 gebeurde (CGVS II, p.13), oftewel één dag na de diefstal. Het is opmerkelijk dat u wel exacte data kunt opgeven, maar tegelijkertijd niet consistent kunt aangeven of u de dag van de feiten aangifte deed, dan wel 's anderendaags. Daarnaast lijkt het ook twijfelachtig dat u zou zijn bestolen op weg naar uw werk op 11 augustus 2019, aangezien dit een zondag betrof. U beweerde immers dat u in de weekends thuis was en door de wijk passeerde (CGVS II, p.6), waardoor kan worden afgevraagd hoe u dan het slachtoffer kan worden van een diefstal op weg naar uw werk als u op zondag niet ging werken. Dat u dan pas op een later moment verklaart dat u "van maandag tot zaterdag werkte, en gewoonlijk ook zelfs zondagen", komt dan ook gekunsteld over (CGVS II, p.6). In verband met deze vermeende overval stelde u voorts dat uw identiteitskaart toen gestolen werd en dat u voornamelijk aangifte deed om een nieuwe te kunnen aanvragen (CGVS I, p.8; CGVS II, p.14). U verklaarde eveneens dat u voor deze diefstal nooit een kopie had genomen van dat voormalige exemplaar (CGVS II, p.17). Het is dan ook bijzonder merkwaardig dat uw advocaat in het kader van uw (eerste) verzoekschrift opeens op de proppen komt met een kopie van die oorspronkelijke identiteitskaart (zie eerste verzoekschrift p.4 en bijlage n°4). Hiermee geconfronteerd, stelde u dat u een kopie terugvond in uw mailbox van 2016 en dat u voorheen de vraag niet begrepen had omdat u dacht dat er een papieren kopie bedoeld werd (CGVS II, p.22-23). Dit kan echter niet overtuigen gezien u zelf het woord "kopie" in de mond neemt om te verwijzen naar uw (elektronische) mailbox én gezien deze identiteitskaart, zoals eerder aangegeven, belangrijk voor u moet zijn geweest in het kader van de verkiezingen. U zou per slot van rekening aangifte gedaan hebben zodoende een nieuw exemplaar te kunnen bemachtigen. Derhalve zou u zeer goed moeten weten of u al dan niet over een kopie van die identiteitskaart beschikt, hetzij op papier, hetzij elektronisch.

De som van bovenstaande vaststellingen laat niet toe u de vluchtelingenstatus toe te kennen, noch deze van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Uw paspoort en tweede, vernieuwde identiteitskaart staven louter uw herkomst, nationaliteit, identiteit en reisweg. Dit zijn elementen die niet ter zake doen in onderhavige beslissing. Hetzelfde kan worden gezegd over de kopie van de reservatie van uw vliegtickets. Over de kopieën van uw klachten bij het Colombiaanse ordediensten, alsook het beschermingsbevel bij de politie, moet worden opgemerkt dat zij evenmin een ander licht kunnen werpen op bovenstaande vaststellingen, gezien zij louter een weergave vormen van de verklaringen die u aldaar aflegde en gezien het feit dat eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Het nieuwsartikel omtrent de arrestatie van 4 bendeleden vermog louter aan te tonen dat deze personen effectief zijn opgepakt door de politie. Het vormt echter geen enkel begin van bewijs voor de door u verklaarde problemen met een criminele bende in Cali, noch voor uw verklaring als zou deze arrestatie mogelijks verband houden met uw vermeende problemen. Overigens wordt uw naam nergens in dat artikel vermeld.

(...)

U vroeg een kopie aan van de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud van 27 augustus 2020. Deze werd u ter kennis gebracht op 1 september 2020. U voert in wezen aan dat de notities van uw persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van uw verklaringen afgelegd op de zetel van het CGVS en dat er bepaalde van uw verklaringen verkeerd of onvolledig vertaald zouden zijn door de aanwezige tolk.

Zo verduidelijkt u vooreerst dat u tijdens de uitoefening van uw werkzaamheden ook gebruik diende te maken van een computer, dat u verklaard heeft dat u een ongeluk heeft gehad met de moto; dat u, behalve met uw familie nog contact heeft met uw ex-vriendin waarmee u geen officiële relatie meer heeft, dat de woordenwisseling op 11 augustus plaatsvond toen u onderweg was naar de bushalte, dat de politie 2 dagen na uw aangifte naar uw huis is gekomen, dat u op 28 oktober 2019 vernomen had dat uw overvallers behoorden tot de bende Los del Terror en dat leden van deze bende op 16 oktober 2019 waren opgepakt ingevolge de klacht die u had neergelegd, en dat u uit angst 9 dagen gewacht heeft alvorens naar het parket te stappen. Dient evenwel vastgesteld te worden dat dit ook zo genoteerd werd in de notities van uw persoonlijk onderhoud (CGVS I, p.3, 4, 6, 8, 11), zodat niet kan worden ingezien op welke wijze uw verklaringen verkeerd vertaald dan wel verkeerd genoteerd zouden zijn.

Waar u toelicht dat u verklaard heeft dat er niet in alle wijken bendes actief zijn, dat men geen problemen heeft met de bendes actief in de eigen buurt, maar wel bedreigd zal worden door andere bendes indien men zijn eigen buurt verlaat, dient opgemerkt te worden dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat u dat inderdaad verklaard heeft, doch niet op het moment dat u aanhaalt, maar op een later tijdstip tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS I, p.12). Aldus dient andermaal vastgesteld te worden dat uw opmerking niet van dien aard is om aan te tonen dat uw verklaringen verkeerd of onvolledig genoteerd of vertaald zouden zijn.

Dient voorts vastgesteld te worden dat er nergens in de notities van het persoonlijk onderhoud gesteld wordt dat u reeds op 16 oktober 2019, bij het lezen van het een krantenartikel, zou verklaard hebben dat u op dat ogenblik besepte dat u door de bende Los del Terror bedreigd werd.

Daar waar u aangeeft dat u nooit zou verklaard hebben dat "alle mensen tot de bende Los del Terror behoren", dient vastgesteld te worden dat dit ook niet op die wijze genoteerd werd in de notities van uw persoonlijk onderhoud en dat u uw opmerking hoogstwaarschijnlijk, omdat u voor het formuleren van uw opmerkingen gebruik gemaakt heeft van de automatische vertaalmachine Google Translate (zie uw melding hiervan onderaan het document met opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud), baseert op een foutieve en onbetrouwbare (her)vertaling van de Nederlandstalige weergave van uw verklaringen.

U geeft voorts aan dat uw antwoord op de vraag of er mogelijks wel degelijk meer gepatrouilleerd werd in uw wijk, niet wordt weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud. Dient evenwel vastgesteld te worden dat de toelichting die u geeft, met name dat de politie nooit is langs geweest, wel degelijk genoteerd werd in uw notities, doch als antwoord op de vraag die vooraf aan u gesteld werd, zijnde "Zijn ze dan effectief komen patrouilleren in de wijk?" (CGVS I, p. 11).

Daar waar u opmerkt dat uw advocate er tijdens het onderhoud op gewezen heeft dat de vertaling niet correct of volledig was, dient aangestipt te worden dat uw advocate dit inderdaad opwierp, maar meteen ook duidelijk verklaarde dat zij zelf géén Spaans spreekt. Vervolgens wees zij erop dat er iets gebeurd was op 11 oktober, waarmee uw advocate suggereerde dat een deel van uw verklaringen niet zou vertaald zijn. Echter, nergens uit uw verklaringen afgeleid op de DVZ of op de zetel van het CGVS blijkt dat u melding maakte van een incident op 11 oktober en ook nu stelt u niet dat er die dag iets zou gebeurd zijn. Aldus dient besloten te worden dat de opmerking van uw advocate, die overigens tot tweemaal toe stelt het Spaans niet te beheersen (CGVS I, p.11, 13), feitelijke grondslag mist.

Waar u aangeeft dat u niet weet hoe de bandieten wisten dat u een klacht heeft ingediend, vult u eigenlijk de door u gegeven verklaringen verder aan, doch toont u andermaal niet aan dat het antwoord dat u toen formuleerde verkeerd of onvolledig zou vertaald of genoteerd zijn.

Waar u toelicht waarom u vergelding vreest voor de klacht die u heeft ingediend, en dat mensen in de buurt niet weten hoe bendes te werk gaan, wordt vastgesteld dat de door u geformuleerde opmerkingen inhoudelijk overeenstemmen met, dan wel een herhaling vormen van uw verklaringen afgeleid op het CGVS. U hanteert nu gewoon een andere formulering. Aldus toont u niet aan dat wat u verklaard heeft verkeerd of onvolledig vertaald of genoteerd werd.

Waar tot slot door uw advocate andermaal op het einde van uw persoonlijk onderhoud werd opgeworpen dat uw verklaringen niet correct vertaald werden door de aanwezige tolk, kan nogmaals opgemerkt worden dat uw advocate duidelijk stelde dat ze géén Spaans spreekt. Dat u op een bepaald ogenblik 'moto' gezegd heeft doch dat dit vertaald werd door auto, betreft overigens een inconsistentie van uwentwege waarvan u de kans heeft gekregen om deze recht te zetten. U werd namelijk nog vóór de opmerkingen van uw advocate op het einde geconfronteerd met het feit dat u verklaard had dat de daders uit een auto stapten, waarbij u uzelf corrigeerde en verklaarde dat zij niet uit een auto, maar wel van een motorfiets stapten (CGVS I, p. 10). Aangaande de vraag of de term casco nu vertaald werd als 'helm' dan wel als 'masker', dient vastgesteld te worden dat dit vrij – en eveneens correct – vertaald werd als 'afgeschermd', dit omdat uit uw verklaringen duidelijk naar voren kwam dat u het gezicht van de daders niet kon herkennen omdat deze afgeschermd waren (CGVS I, p.8).

De overige opmerkingen die met betrekking tot de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt gemaakt, zijn zorgvuldig onderzocht, maar hebben betrekking op elementen die in het kader van deze beslissing niet doorslaggevend werden geacht en maken het dus niet mogelijk om de verschillende argumenten die hierboven zijn ontwikkeld of om een ander licht te werpen op de beoordeling door het CGVS van uw verzoek om internationale bescherming.”.

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen enkele ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Verzoeker geeft vooreerst te kennen dat hij slechts hypotheses heeft geuit over de manier waarop de bendeleden informatie kregen en de inhoud van de informatie waarover zij beschikten. Hiermee gaat verzoeker voorbij aan de concrete vaststelling dat de *modus operandi* van de bende die hij beschrijft geenszins overeenkomt met de gang van zaken in het door hem omschreven concrete asielrelaas.

Verzoeker verklaarde namelijk dat zijn belager op 21 augustus 2019 kenbaar maakte dat hij wist dat verzoeker met de politie had gesproken en dat, mocht hij nog verdere klachten indienen, men verzoeker

of zijn familie schade zou berokkenen. Hoewel verzoeker niet inging op deze eis en 9 dagen later nogmaals klacht neerlegde bij het parket, aldus volledig tegen voorgaande waarschuwing in, blijkt dat hij in de twee maanden die daarop volgden geen problemen kende door deze aangifte, laat staan dat er serieuze repercussies volgden. Verzoeker ging namelijk verder werken zoals gewoonlijk en kende tot op 28 oktober 2019 geen enkele vermeldenswaardige confrontatie meer. Nochtans ligt het in de lijn der verwachtingen, zoals de commissaris-generaal reeds terecht opmerkte, dat deze bende, die volgens verzoeker reeds afwist van zijn eerste aangifte, direct op de hoogte zou moeten zijn van zijn tweede aangifte, te meer daar hij deze laatste klacht persoonlijk was gaan neerleggen op het kantoor van het parket. Er kan van uit gegaan worden dat, indien deze bende een informant had bij de ordediensten of indien zij eerder politieagenten hadden gezien aan verzoekers huis, men zijn doen of laten (i.e. zijn fysieke verplaatsingen en het verdere verloop van het parketdossier) nauwlettend in de gaten zou houden. Dit werd door verzoeker overigens geenszins bemoeilijkt aangezien verzoeker dagelijks hetzelfde traject naar het werk bleef afleggen waarop hij eerder al door hen onderschept werd. De vaststelling dat er, dit alles indachtig, in een periode van twee maanden na de tweede aangifte niets gebeurde, brengt de geloofwaardigheid van het incident op 28 oktober 2019 in het gedrang. Waar verzoeker er in zijn verzoekschrift op wijst dat de politie enkel bij de eerste klacht thuis is gekomen en niet bij de tweede klacht waardoor er geen aanduiding was dat hij zich nogmaals tot de autoriteiten had gewend kan dan ook niet volstaan om afbreuk te doen aan deze vaststellingen.

Met het argument dat de bendeleden misschien een "*band hebben opgelegd*" tussen het bezoek van de politie bij hem thuis en de arrestatie van die personen ter verklaring van de vaststelling dat hij pas na de arrestatie van de vier bendeleden opnieuw problemen heeft gekend, komt hij niet verder dan een hypothetische bewering, hetgeen bezwaarlijk kan volstaan om de gedane vaststelling in een ander daglicht te stellen. Te meer het door hem vermelde volgende incident waarbij hij door drie mannen met een motorfiets omsingeld werd en waarbij zij hem toen te kennen gaven dat er door zijn toedoen vier van hun bendeleden gearresteerd en aangeklaagd zijn evenmin geloofwaardig kan worden geacht. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker bij deze bedreiging één week de tijd kreeg om de stad te verlaten. Redelijkerwijs is het duidelijk dat het na verzoekers twee aangiftes al moet zijn beginnen dagen bij zijn belagers dat hij geen persoon was die op hun eisen en bedreigingen inging. Verzoeker zou op deze manier overigens opnieuw de autoriteiten kunnen inlichten.

Het feit dat er na deze aanspreking bovendien verder niets gebeurde en verzoeker desbetreffend tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondermijnt de geloofwaardigheid van het incident. Het verweer dat hij maar een verbale bedreiging heeft gekregen misschien te wijten is aan het feit dat de bendeleden niet zeker waren van de band tussen het eenmalige bezoek van de politie bij het huis van verzoeker en de arrestatie van de vier bendeleden, en de bende de arrestatie misschien als voorwendsel hebben gebruikt om verzoeker, waarvan zij twijfels hadden omtrent zijn loyaliteit, uit de wijk te krijgen, is opnieuw louter hypothetisch en volstaat dan ook niet.

Waar verzoeker stelt dat hij niet zeker is dat de arrestatie van de bendeleden te maken had met zijn aangiftes, herhaalt hij slechts zijn verklaringen. De argumentatie dat de bendeleden misschien hebben gedacht dat er een band bestond tussen de arrestatie en een stap die verzoeker heeft genomen en dit omwille van het bezoek van de politie aan zijn huis is opnieuw louter hypothetisch en doet geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen die hebben geleid tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas.

Met de stelling dat er maar één weg was om naar het werk te gaan en hij niet over een alternatief beschikt, verklaart noch verschoont de vaststelling dat verzoeker er steeds voor koos om zich verder met de bus naar het werk te begeven, hoewel hij op de route naar zijn werk, aan de bushalte, bestolen was en daar reeds het slachtoffer zou zijn geweest van bedreigingen op 21 augustus 2019. Nochtans kan worden verwacht dat iemand die op dat traject naar het werk bedreigd werd, diezelfde verplaatsing te allen koste zou vermijden of minstens enige inspanning doet om een alternatief te zoeken, te meer verzoeker toen al een tweede maal klacht tegen hen had ingediend ondanks de eis vanwege de bende om dat niet meer te doen. Door dagelijks hetzelfde traject te blijven afleggen met de bus, zeker na 21 augustus 2019, creëerde verzoeker de perfecte gelegenheid voor de bende om hem opnieuw te treffen waarmee de ernst en de geloofwaardigheid van de beweerde problemen met de bende wordt ondermijnd.

Met de stelling in het verzoekschrift dat hij zijn ontslag op 31 oktober heeft gegeven en daarna niet meer heeft gewerkt, verklaart noch weerlegt hij de vastgestelde tegenstrijdigheden. Hoewel verzoeker aanvankelijk tijdens zijn tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangaf dat hij na 28 oktober 2019 zijn werkgever ter kennis had gebracht dat hij niet meer

ging komen werken, verklaarde verzoeker in zijn vrije relaas vreemd genoeg dat hij zich tot aan zijn vertrek op 12 november 2019 verder naar het werk bleef verplaatsen.

Waar verzoeker aanvoert dat het niet zo gemakkelijk is om zich "*subiet*" ergens anders te vestigen en dat men een netwerk en middelen nodig heeft waarover hij niet beschikt, doet hij geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing. Verzoeker verklaarde namelijk dat zijn belagers hem tijdens de laatste ontmoeting met hen hadden duidelijk gemaakt dat hij één week had om uit de stad te vertrekken en dat zij wisten waar hij woonde. Indien verzoeker zich daadwerkelijk bedreigd voelde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij onmiddellijk voorzorgsmaatregelen zou treffen om zich veilig te stellen. Dit geldt des te meer gezien verzoeker reeds in het verleden op andere plaatsen in Colombia gewoond heeft in het kader van zijn militaire dienstplicht en opgegroeid is in Aguadas (dep. Caldas), aanzienlijk ver weg van Cali op het platteland en aldus wel mogelijkheden om elders in het land een veilig onderkomen te zoeken. Daarenboven moet worden opgemerkt dat verzoeker al van vóór zijn vermeende problemen over een internationaal paspoort beschikte om zijn vriend in België te komen bezoeken en blijkt zelfs dat deze laatste aangedrongen heeft om verzoekers reis te vervroegen en dat hij een deel van verzoekers reis betaald heeft. Verzoeker stond er naar eigen zeggen financieel gezien ook niet slecht voor. De stelling dat de bende "*vooral de buiten plaats controleert en dat zij niet per se bij de huizen van personen gaat om daar controle te voeren*" is slechts een algemene bewering, die op generlei wijze is onderbouwd.

Verzoeker benadrukt dat hij aan zijn medewerkingsplicht heeft voldaan derwijze dat hij documenten heeft neergelegd om zijn identiteit, zijn problemen en de manier waarop hij naar België is gereisd aan te tonen, dat er geen discrepanties zijn tussen de verklaringen die verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken aflegde en die hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aflegde, dat zijn verklaringen conform zijn met de door hem neergelegde aangiftes, dat hij gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd over de incidenten die hij heeft meegemaakt en dat zijn verklaringen "*kaderen met*" de heersende situatie in Cali. Met een dergelijk algemeen verweer verschoont noch verklaart hij de concrete en pertinente vaststellingen.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

Verzoekers verwijzing naar de COI Focus van november 2019 waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen en waarin de aanwezigheid van criminele en paramilitaire groeperingen in Cali en de stijging van het geweld wordt bevestigd, is verder van louter algemene aard en kan zonder verdere individualisering ervan geenszins volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade. Verzoeker moet dit persoonlijk en *in concreto* aannemelijk maken. Gelet op voorgaande overwegingen, slaagt hij hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn de aangehaalde problemen niet geloofwaardig. Derhalve heeft verzoeker geen nood aan een intern hervestigingsalternatief en behoeft dit geen nader onderzoek. Hetzelfde geldt waar verzoeker betoogt dat er in Colombia geen afdoende overheidsbescherming voorhanden is.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker aanvoert dat hij omwille van zijn profiel, namelijk dat van personen die zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, behoort tot een risicogroep, kan hij niet worden gevolgd.

De Raad brengt in herinnering dat geen enkel geloof wordt gehecht aan de door verzoekers aangevoerde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet Colombia te verlaten. Verzoeker kan zich niet op dit ongeloofwaardig vluchtrelaas beroepen om te stellen dat hij beantwoordt aan voormeld profiel. Een loutere verwijzing naar dergelijk risicoprofiel, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging moet *in concreto* worden aangetoond, waartoe verzoeker in gebreke blijft nu hij niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het volharden in ongeloofwaardig bevonden verklaringen betreffende de vervolging die hij zou hebben ervaren.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermings-status worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' dan wel 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

De Raad stelt vast dat verweerder bij aanvullende nota van 10 september 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd en aangevuld met de COI Focus *“Colombia – Veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021.

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos.

De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend.

Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia*" van september 2015, als de COI "*Colombia: veiligheidssituatie*" van 13 november 2019, 27 juli 2020 en 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de aanvullende nota op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

*"Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Met betrekking tot de situatie in de grote steden, waaronder Cali, kan in de voormelde recente landeninformatie nog het volgende worden gelezen:

“ICRC haalt aan dat Colombia naast binnenlandse gewapende conflicten ook te maken heeft met andere vormen van geweld die niet onder de noemer ‘gewapend conflict’ vallen zoals het geweld in de steden Medellín, Buenaventura, Cali en Tumaco. Het jaarrapport van PARES over de veiligheid in de grote steden stelt dat alle vijftien grootste steden van Colombia een daling in hun aantal moordzaken registreerden in 2020. Alleen Santa Marta registreerde hetzelfde totaal. Wat betreft de procentuele verschillen kende Puerto Carreño de grootste daling met 53 % en Bogotá de kleinste met 2 %. Volgens het IISS zijn steden evenwel geen geïsoleerde eilanden en worden ze getroffen en beïnvloed door conflictdynamieken via transnationale illegale handel en niet-statelijke gewapende groepen. Hoewel het gewapend conflict zich vooral op het platteland concentreert, vormen steden knooppunten waar illegale economische en politieke netwerken samenkomen in de vorm van cocaïne-transporten, witwassen van geld en de activiteiten van talloze gewapende groeperingen die zich verrijken door transnationale drugshandel en criminaliteit. Ook ontheemding zorgt voor een link met het gewapend conflict.”

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt dus het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu blijkt dat verzoeker afkomstig is van Cali, departement Valle del Cauca en er tot zijn vertrek uit Colombia heeft gewoond.

Gelet op de voorgaande analyse, besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit en is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen en confrontaties tussen georganiseerde misdaadgroepen en bendes, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt niet dat bij de confrontaties tussen de gewapende groeperingen strijdmethoden of tactieken worden gebruikt die de kans op burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat verzoeker geen informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoeker geeft onder verwijzing naar onder meer voormeld arrest van het Europees Hof van Justitie een theoretische uiteenzetting omtrent de notie gewapend conflict, maar brengt verder geen informatie bij betreffende de actuele veiligheidssituatie in Colombia waaruit kan blijken dat bovenstaande analyse niet langer actueel of correct zou zijn of dat de commissaris-generaal daaruit verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Hetzelfde geldt voor de neergelegde krantenartikelen over het geweld gebruikt door de autoriteiten.

Verzoeker brengt aldus geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de stad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF